

De Sista Dagars
Heliges åsigter om
äktenskap :
framsatta i ett
föredrag af ...

Budge, William,

56 Hy Nordstjernan

National Library
of Sweden

Dr. Paul
Rehvet
Mormon.
(Om)

De Sista Dagars Heliges

Åsigter om Äktenskap.

Framsatta i ett föredrag af

President William Budge

i en konferens i London

den 9 Nov. 1879.

Andra upplagan.

Köpenhamn 1882.

Utgifven och förlagd af *C. D. Fjeldsted*

Tryckt hos F. E. Bording.

11350.

Mina bröder, systrar och vänner!

Jag betraktar det privilegium jag har att tala till eder som en gåfva af Gud, hvars tjenare jag är. Som en representant för Jesu Kristi Kyrka är det mig tillåtet att framsätta några af hennes lärdomar för vänner och Helige, som äro tillstädes här i afton.

Jag har blifvit uppfordrad att i denna aftonstund tala om de Sista Dagars Heliges åsigt om äktenskap. Jag behöfver näppeligen bedja om ursäkt för det jag inlåter mig på ett sådant ämne, då uppmärksamheten till en del i senare tider varit fästad derpå, i följd af de åtgärder, som Förenta Staternas regering vidtagit mot de Sista Dagars Helige i anledning af deras egendomliga åsigt och seder. Dessa åsigt hafva frambragt en mängd frågor, hvilka jag till en del vill besvara.

Det händer ofta, då vår kyrkas äldster hafva predikat lärdomar, som äro mindre misshagliga för våra vänner än våra åsigt om äktenskapet, att åhörarne äro misslynta öfver, att de icke fått höra något om detta ämne. Det är en annan orsak för min ställning här i afton, större än den andra, nemligen att våra åsigt om äktenskapet utgör en del af vårt religionssystem, en del af den fullkomliga ordning, uppenbarad från himmelen till jorden till dens invånarens pånyttfödelse. Jag önskar derfor att hafva eder uppmärksamhet, derest I önsken att erhålla någon kunskap om denna högst viktiga förordning. Antingen någon ibland eder antager de lärdomar vi lära eller icke, är det visserligen en sak som mycket intresserar folket, och det tillhör en hvar man och qvinna att anamma sanningen, antingen den

varder lärd af de Sista Dagars Helige eller andra, och antingen de finna behag deruti, då den varder förstädd, eller ej.

Äktenskapet är en förordning, som har intresserat människorna ända ifrån begynnelsen. Den är icke inskränkt till en nation eller tidsålder, utan alla folk i alla tidsåldrar hafva mer eller mindre praktiserat den. I våra dagar äro meningarne mycket delade om denna förordning. Meningarne äro icke allenast delade ibland de så kallade civiliserade nationerna och de halfeiviliserade (hednaverlden), utan äfven ibland de upplysta kristne är det en stor meningskilnad och mycket tvifvel. Det är sorgligt att säga, att det är omöjligt att från Bibeln utpeka något, som kan väcka vårt intresse eller rikta oss mycket i vår uppfattning af denna förordning, då det i Bibeln — det Gamla och Nya Testamentet — alls ingen underrättelse finnes om någon särskild punkt, som står i förbindelse med äktenskapsordinansen. Men det finnes mycken underrättelse i det Gamla och Nya Testamentet om äktenskap. Ånskönt vissa regler och ceremonier iakttagas i närvarande tid, kunna vi icke, i stöd af Bibeln, med någon säkerhet säga, att vi iakttaga dem alldeles i öfverensstämmelse med Guds vilja, af den orsak, att vi icke från denna bok kunna inhemta någon underrättelse derom. Till exempel: vi iakttaga vissa former för att få vissa öfverenskommelser lagligen stadfästade, hvilka vi högtidligt ingå med hvarandra, men Bibeln under rättar oss icke om huru dessa ceremonier skola utföras. Nutidens kristna åtaga sig vissa förpligtelser, men de kunna icke från Guds ord säga om de äro antagliga för Gud eller ej. Äktenskapsformen så väl som äkten-

skapsceremonien är hos dem af mindre betydnenhet. När de ibland läsa om halfciviliserade nationer, förundras och ömkas de öfver dem, som sålunda vandra i mörker. Men ändå äro de icke beredda på att upplysa dem om saken. Om de ville fråga dem: «Hvarföre högtidlighållen I äktenskapet på ett sådant egendomligt sätt?» skola de utan tvifvel svara: «Det är vårt sätt och vi fortfara dermed.» Det är en del af deras tro, och som sådan hafva de mähända ärfvt den från sina fäder; de iakttaga den med mycket religiösa känslor, troende sig derigenom vara rättfärdiggjorde. Kanhända de kunde fråga bibeltroende, hvarföre de förrätta vigselceremonien på ett visst sätt och hvarföre de bruka vissa ord. Till svar derpå ville de enkelt säga: «Det är vårt sätt.» Således ser man, att det är kanske mindre skilnad än man hittills trott. Om de så kallade kristna kunde taga denna bok och säga, att de förrätta äktenskapsordinansen på ett visst sätt, derföre att Gud, som de tillbedja och som talat till dem genom sina profeter, hade gjort dem bekanta dermed, så skulle allt vara rätt; eller om de kunde taga denna bok och säga: «Häri finna vi att Gud förtäljer oss om äktenskapet; han underrättar oss om hvilka förpligtelser det ålägger oss och hvilket ansvar det påhvarar dessa, som administrera i denna ordinans, så skulle allt vara rätt. Men det kunna de icke säga. De säga blott: «Vi erkänna hedningarnes rätt att fortfarande hålla sig till en viss äktenskapsform; vi akta deras religiösa känslor och ceremonier och sjelfva fortfara vi med att förrätta äktenskapsordinansen på ett visst sätt och genom att bruka vissa ord och vi hafva ålagt oss sjelfva vissa förpligtelser, emedan våra fäder gjorde så, och det har blifvit allmänligt ibland oss. Vi anse det rätt, ty vi hafva aldrig hört någon motsäga det.» Nutidens kristna kunna i verkligheten icke göra anspråk på att hafva mera myndighet från Gud än hedningarne, emedan de äro lika så okunnige som hedningarne om Guds vilja i detta afseende. Allt detta visar oss tydligt nödvän-

digheten af vidare uppenbarelse från Gud om denna förordning.

Striden emellan Förenta Staternas regering och de Sista Dagars Helige har uppstått i anledning af skiljaktiga meningar om antingen engifte eller månggifte är rätt. Förenta Staternas regering har förklaradt — och den har utan tvifvel medhåll af den moderna kristendomen — att den mera utsträckta formen af äktenskapet är oriktig. De säga att det är stridande mot lagen så väl som religionen och moraliteten för ett folk att tro och utöfva månggifte. I anledning deraf hafva de gjort sig omäk med att sända ett cirkulär till de ledande magterna i Europa, hvari de anmodas om att hämma eller om möjligt förhindra — hvilket är möjligt i några af fastlandets nationer — de persners utvandring, som antagit lärdomarne som läres af äldsterna i Jesu Kristi Kyrka af Sista Dagars Helige.

Att månggifte nu är stridande mot en af Förenta Staternas lagar är visserligen sant; men vi protestera mot rättfärdigheten af denna lag, emedan Förenta Staternas konstitution tillförsäkrar alla människor inom dens gränser rättighet att tillbedja Gud på det sätt som de sjelfva anse för rätt. De hafva berömt sig öfver sin frisinade regeringsform, hvarunder män och kvinnor af alla nationer under himmelen, antingen de äro hvita eller färgade, kunna finna beskydd och hafva full rättighet att utöfva sin religion, som de sjelfva finna för godt. Vi betrakta äktenskapet som en religiös handling och derföre våga vi säga, att Förenta Staternas regering icke har någon konstitutionel rättighet till att blanda sig i våra äktenkapliga angelägenheter, lärdomar och utöfningar, så länge som ingen varder förorättad, och hvad som göres, göres i öfverensstämmelse med deras tro och känslor, som utöfva det. Men ämnet, som jag i denna afton särskilt önskar att behandla, är: om månggifte är en biblisk lära eller ej.

Jag vill börja i begynnelsen på det, så att jag måtte kunna framlägga ämnet för eder så klart och fullständigt som möjligt. Jag hoppas våra

vänner vilja öfva sig i tålmod. Jag hoppas att I skänken mig eder uppmärksamhet, då mitt enda föremål är att gifva undervisning till dem som önska mottaga den. Jag önskar icke att någon person skall emot sin egen vilja antaga våra lärdomar, utan min önskan är att ingifva dem ett sant begrepp om vår tro, så att de icke genom en förvrängd framställning, som så ofta är tillfället, kunna blifva missledda.

I 1 Mose Bok 1 kapitel 28 vers befäller Gud Adam och Eva: «Varen fruktsamme och föröken eder och uppfyllen jorden.» Detta är den första befallning som den Allsmågtige gifvit derom. Han gifver sanana befallning till Noa och hans söner, hvilket vi kunna läsa i 1 Mos. 9: 17, så att det ser ut som den Allsmågtige i dessa uppenbarelser tillkännagaf sin vilja angående människoslägtets fortplantning på jorden och således instiftade äktenskapet som en gudomlig förordning.

Frågan är: är det enligt skriften rätt, att en man äktar mera än en hustru? Om vi nu hafva några traditioner, som äro stridande mot Guds vilja, så må vi lemna dem å sido. Vi borde vara fördomsfrie, om vi äro komne här för att lära känna hvad Bibeln verkliga lär. Om det finnes några personer här i afton, som förut beslutat att ej mottaga någon mera undervisning om äktenskapet än den de förut hafva, dem kan jag ej gagna, ej heller kunna mina anföranden från Guds ord tjena till att föröka deras kunskap om Guds vilja. Jag tror icke, att det är med en sådan ande vi skulle undersöka något som hörer till sann religion. Om vi säga, att denna bok är af Gud ingifven till undervisning, till bestraffning och till upprättelse, hvarföre skulle vi då blifva modfælde då vi begynna att undersöka dens innehåll och på en gång förkasta de lärdomar, som finnes deri? Denna bok är till alldeles ingen nytta för någon, med mindre de förstå hvad den innehåller. Denna bok, som jag hoppas vi alla tro och antaga för att vara Guds ord — Guds uppenbarelser till människorna, kan icke gagna oss, kan icke hjälpa till att bereda oss för det

kommande lifvet, med mindre vi göra oss bekanta med dens innehåll. Vi kunna icke vara Guds barn, med mindre vi lära känna hans vilja och afsigter med oss. Att underlåta att göra något, som icke faller oss i smaken, och således åsidosätta vissa af Guds förordningar för det de äro främmande för oss, skall kanhända föra oss till ånger och omvändelse en gång då det är för sent. Kort sagt: om vi icke hafva beredt våra hjertan till att mottaga de lärdomar, som innehålles i denna heliga bok, om alla ting, hvarom Gud har tillkännagifvit sin vilja och sina afsigter från himmelen, måste den vara för oss en död bokstaf och alldeles värdelös, ja, mera än värdelös, ty det är troligt, att Bibeln, om vi delvis förkasta den, skall leda våra hjertan i en motsatt ställning till Gud och ingifva oss sådana tankar, som äro stridande mot Guds uttalade ord, stridande mot Guds uppenbarade lag och stridande mot de ordinanser, som han genom sina tjenare i verdens åtskilliga tidsåldrar har uppenbarat till människorna.

I 1 Mose Bok 16 kapitel finna vi en af de gamles handlingar upptecknade, hvilken var en af Guds mest gynnade tjenare som lefvat, och som utan tvifvel var väl underrättad om Guds befallningar, angående denna sak. I det 17 kapitel och 19 vers läsa vi om Abraham, de troendes fader, Guds vän, som äktade två hustrur, utan tvifvel i afsigt att bidra till att uppfylla jorden, följande: «Och Gud sade: Jo, Sara, din hustru, skall föda dig en son, hvilken du skall kalla Isak, och med honom skall jag upprätta mitt förbund till ett evigt förbund för hans säd efter honom. Och hvad angår Ismael» — jag berör icke de närmare omständigheter, som äro förenade med detta dubbla äktenskap, utan hänvisar blott till den stadfästelse som Gud gaf det. Jag förutsätter att våra vänner, som äro tillstådes här i afton, äro bekanta med skriften och veta, att Abraham hade två hustrur som båda lefde på en och samma tid, och jag vill nu hänvisa till några få skriftställen, som isynnerhet försvara denna sak. — «Och hvad angår Ismael, så har jag

hört din bön; si, jag vill välsigna honom och göra honom fruktsam och storligen föröka honom. Tolf furstar skall han föda, och jag skall göra honom till ett stort folk.» Här äro de löften som Gud gaf Abraham angående den son, som var honom lofvad med hans första hustru, och äfven hvad Gud ville göra för Ismael, sonen af hans andra hustru. Dessa löften äro förvånande stora. Men det jag nu önskar göra eder uppmärksamma på är, att det synes icke att Gud gjorde någon skilnad med dessa två söner, utan endast i sjelfva välsignelsernas beskaffenhet, änskönt deras mödrar voro två personer, med hvilka Abraham var gift på en och samma tid.

Jag vill nu fästa eder uppmärksamhet på 1 Mos. 31 kapitel 11 vers.

Jakob var äfven en polygamist. Han hade fyra hustrur. Sedan han hade äktat dessa fyra hustrur, uppenbarade sig en Herrens engel för honom och sade: «Jakob!» Jakob svarade och sade: «Si, här är jag.» Herren sade (se 13 vers): «Jag är Guden i Betel, åt hvilken du smorde en minnesvård, och der du gjorde mig ett löfte: Stån nu upp och far ut af detta landet och vänd tillbaka till din födelsebygd!» Laban, fader till Jakobs två hustrur, var mycket vred för det Jakob beslutat att lemna hans tjänst; och då Jakob lemnade den utan att underrätta Laban derom, förföljde han honom. Och Gud kom till Laban, som hade magt till att skada Jakob, och sade till honom: «Tag dig till vara, att du icke talar till Jakob annat än godt!» I kunnena finna detta i 24 och 29 verserna af samma kapitel. Hvad jag deraf önskar att visa är, att Jakob, som var gift med fyra hustrur på en gång, umgicks med Gud, ty Gud talade med och befalde honom att till en viss tid lemna det land, hvar Laban bodde, och fara tillbaka till sina faders land. Jakob svarade genom att begifva sig på väg. Och Gud talade med Laban och varnade honom för att tillfoga Jakob något ondt. I stället för att vara missnöjd med honom eller försaka honom, sedan han hade tagit fyra hustrur till äkta, befalde Gud honom att lemna landet och fara till

sina faders land; och han bevarade honom för sin morbroders hämnd, ty denne var mycket vred för det Jakob hade lemnat honom utan hans tillåtelse.

Jag vill nu göra eder uppmärksamma på ett skriftställe i Domarebokens 8 kapitel, som handlar om Gideon, en af domarena i Israel och en af de största krigshöfdingar, som funnits ibland Guds folk, och som var ett redskap i Guds hand till att befria dem från deras fiender. Han var en man, som hade «sjuttio söner, som hade utgått af hans egen länd, ty han hade många hustrur» (30 vers). «Och Gideon, Joas son, dog i en hög ålder och vardt begravnen i sin faders, Joas, graf» (32 vers). «Och då Gideon var död, afföllo Israels barn åter till Baalsdyrkan och togo sig Baal-Berit till gud» (33 vers). Jag anförer dessa skriftställen för att visa eder, att Gideon, en Guds man, var så förtrolig med den Allsmäktige, att då han en gång var tvifvelaktig om en viss sak, sade han till Herren: «Si, jag vill lägga klippt ull på logen; och om daggen lägger sig allenast på ullen, och hela marken förblifver torr, så skall jag förstå, att du vill rädda Israel genom min hand, såsom du har sagt. Och det skedde så. Och då han den andra morgonen stod bittida upp, kramade han ullen och pressade dagg utur ullen, en skål full med vatten.» Gud gaf honom tecknet som svar på hans bön. Men då Gideon ännu var tvifvelaktig, sade han till Gud: «Icke må din vrede uppståndas emot mig, om jag talar ännu en gång! Låt mig få försöka blott en gång till med ullen! Blifve nu ullen ensam torr, och vare dagg på hela marken!» Dom. 6: 36—39. Och det skedde så. Gud svarade honom vid båda dessa tillfällen, hvilket visar att den Allsmäktige, i stället för att vara missnöjd med en man, som hade många hustrur och en stor familj, föredrog att vara hans lärare och besvarade hans böner och välsignade honom med utomordentlig visdom och stor kraft i krig, så att han kunde befria Israels barn utur sina fienders händer. Icke det allenast, utan han var äfven en man som förde dem på Herrens väg, ty efter Gideons

död öfverträdde de Herrens lag och vände sina hjertan till ogudaktighet, som Israels barn till vissa tider gjorde.

Låt mig nu leda eder uppmärksamhet på 1 Samuels Bok 1 kapitel. Der finna vi en märkvärdig berättelse om en man, Elkana, som hade två hustrur. Den ena hette Hanna och den andra Peninna. «Denne mannen,» säges det i tredje versen, «drog upp ifrån sin stad årligen, att han skulle tillbedja och offra åt Herren Zebaot i Silo.» En af hans hustrur hade inga barn, hvaröfver hon var mycket bedröfvad; ty på den tiden — mycket olik den nuvarande — var det en försmädelse för en kvinna, en israelits eller en Guds tjenares hustru, att vara utan barn. Hon bad derföre till Herren och gaf honom det löftet, att om han ville gifva henne en son, så ville hon gifva honom åt Herren för alla hans lifsdagar. Gud hörde och besvarade hennes bön och gaf henne en son, som hon kallade Samuel, med hvars historia utan tvifvel mina vänner äro temligen väl bekanta. Samuel var den son, som Gud i sin barmhertighet gaf Hanna, en af Elkanas två hustrur, och enligt sitt löfte invigde hon honom till Herrens tjenst. Samuel var en stor profet. Hans fader var en rättfärdig man. Hans moder var en rättfärdig kvinna. Hon bad Gud om en son, han hörde hennes bön och Samuels födelse blef följden. Samuel verkade derefter som en af de berömdaste af Israels gamla profeter. Hans gerningar äro upptecknade i de heliga urkunder, som vi erhållit till vår upplysning.

Jag vill nu göra eder uppmärksamhet på 2 Krön. 24: 2, 3, der det säges, att «Joas (konung i Juda) gjorde hvad rätt var i Herrens ögon så länge presten Jojada lefde. Och Jojada tog åt honom två hustrur, och han födde söner och döttrar.» I den 15 versen säges det, att presten Jojada «blef död», och i den 16 versen, att «de begrofvu honom i Davids stad ibland konungarne, emedan han hade gjort väl med Israel och med Gud och hans hus.» Af detta kapitel lära vi, att det lefde en viss berömd prest, benämnd Jojada, och

att denne tog åt konungen två hustrur, och att Jojada, då han dog, blef begrafven i Davids stad ibland konungarne, emedan han hade gjort väl med Israel och med Gud och hans hus. Men i andra versen af samma kapitel säges det uttryckligt, att i stället för att Joas gjorde orätt i att hafva två hustrur, gjorde han tvärtom «hvad rätt var i Herrens ögon så länge presten Jojada lefde.» I sen att det var medan denne prest ännu lefde, som han hade dessa två hustrur, ty det var presten som tog dem åt honom, och vi underrättas om, att oakadt denne konung hade två hustrur, gjorde han hvad rätt var i Herrens ögon så länge presten Jojada lefde; och det, att mottaga två hustrur, var en af de gerningar han gjorde medan presten lefde, och vi försäkras om i detta kapitel, att han gjorde hvad rätt var i Herrens ögon.

I 1 Sam. 30: 1—3 omtalas David, en annan polygamist och en mycket berömd man i Israel: «Och när David och hans män på tredje dagen kommo till Ziklag, hade Amalekiterna infallit i sydlandet och i Ziklag och hade intagit och uppbränt Ziklag i eld, och de hade tagit kvinnorna till fånga, både små och stora; men de hade ingen dödat, utan drifvit dem bort och gått sin väg. Och då David och hans män kommo till staden, si, då var han uppbränd i eld, och deras hustrur, söner och döttrar voro tagna till fånga.» Folket voro mycket bedröfvade öfver denna olycka och David var tröstlös. «Och David sade till presten Ebjatar, Ahimeleks son (7 och 8 vers): Skaffa mig hit kåpan! Och då Ebjatar hade framskaffat kåpan, frågade David Herren och sade: Bör jag sätta efter den der röfvarehopen, och kan jag hinna upp den? Och han svarade honom: Sätt efter den! ty du skall hinna upp den och taga det röfvade tillbaka.» I den 18 versen underrättas vi om, att «David räddade allt det Amalekiterna hade tagit och sina två hustrur.»

Dessa anförda skriftställen visa oss Guds handlingssätt med sådane som åtlödde denna befällning, hvilken han gaf i begynnelsen, och senare till Noa och hans söner. Det

finnes ingenting i den heliga skrift, som inskränker äktenskapet till endast en hustru. När det således icke finnes någon lag, som i minsta mån påbjuder någon sådan inskränkning, äro vi rättfärdigade i att följa de mäns exempel, med hvilka Gud dagligen stod i förbindelse. Om Gud på den tiden uppenbarade sin vilja till människorna om äktenskapet, och tillkännagaf sin önskan att de skulle vara fruktsamme, förökas och uppfylla jorden, äro vi visserligen rättfärdigade uti att följa de mäns exempel och utöfva det således som de, hvilka beständigt stodo under hans vägledning. Jag har hört folk säga, att dessa tidsåldrar voro mörka, och förtälja oss understundom, att Gud blott i folkets mörka och halfbarbariska tillstånd tillät månggifte, men att han aldrig någonsin tillkännagifvit sitt välbehag dermed.

I det första skriftstället synes hans bifall vara mycket klart och tydligt. Jag är öfvertygad, att om Gud besvarade mina tillstädesvarande vänners böner likaså tydligt och hastigt som han besvarade dessa mäns böner, de skulle då vara försäkrade om att de hade hans välbehag och att han var tillfreds med dem. Jag kan icke tro, att man försvarligt kan kalla dessa tidsåldrar mörka. När skulle vi hafva en upplyst tid, hvad kunskapen om Guds vilja angår, om icke i den tiden när han tillkännagaf sin vilja och sina afsigter till människorna? Att för ett ögonblick antaga, att Abraham, med hvilken Gud personligen talade och umgicks; att Jakob, med hvilken Herren Gud gjorde förbund och som han befriade från Labans vrede vid ofvan bemälte tillfälle och som han talade med vid åtskilliga tillfällen; att Samuels fader, som ärligen gick upp till Guds hus för att offra, och derefter Samuel, då han administrerade i Guds hus, voro alla i mörker, gränsar till gudsbespottelse. Om sådana bevis på Guds välbehag med dessa, som utöfvade månggifte, icke äro tillräckliga till att stadfästa dess gudomlighet, hur kunna vi då finna bevis till att stadfästa eller försvara någon som helst del af vår religion? Om någon människa på jorden i nuvarande tid kan

känna sig tillfreds och säga: Jag är ett Guds barn, med hvilket han aldrig har talat ett endaste ord, huru mycket mera kunde icke dessa gamle, som hade flera hustrur, känna sig tillfreds, när Gud talade med dem och besvarade deras böner, uppehöll dem med sin mäktiga arm och utgjöt sina välsignelser öfver dem, på samma tid som de utöfvade det som skulle hafva varit den ogudaktigaste och vederstyggligaste gerning, om den icke varit öfverensstämmande med Guds sinne och vilja! Var det mörka tidsåldrar när män lefde, som Gud personligen umgicks och samtalade med? Var Abraham, Guds vän, patriarken-Jakob, Gideon, Israels befriare, den gudfruktige Elkana, Samuels fader, i mörker och okunnighet om Guds lag? Var David ovetande om den lag, uppå hvilken han grundade både dag och natt? eller Salomo, till hvilken Gud sade: «Si, jag vill gifva dig ett vist och förståndigt hjerta, så att din like icke skall hafva varit före dig och icke heller skall uppkomma efter dig,» ovetande om Guds vilja angående äktenskapet? Af hvad gagn var det då att Gud umgicks med dessa sina utvalda tjenare eller att han talade till dem, om han lemnade dem i okunnighet om sin vilja angående äktenskapet? Det är orimligt och i högsta grad syndigt att säga, att dessa Guds tjenare, som besutto hans kraft, som beständigt voro ledde medelst hans uppenbarelser och som hade hans lag ibland sig, skulle vara villfarande i detta afseende.

Det är en annan ting, som måste tagas i betraktande af en man innan han äktar en hustru till, medan den första ännu lefver, nemligen: om det är enligt Guds lag, ty om det icke så är, gör han hor. Om Abraham bedref hor med att äkta sin andra hustru, så var hans första hustru delaktig deruti förr än det skedde. Om David bedref hor med att äkta sin andra hustru, så var Gud vår Fader — med all vördnad sagt — ledare och uppenbarare, delaktig deruti sedan det var skott, ty han var medvetande derom, och han understödde och välsignade, gynnade och beskyddade honom, sedan han hade ingått

ett sådant äktenskap. Hvem vågar säga att Abraham bedref hor och att Gud hade fördragsamhet med honom deruti, tillika med Jakob, Samuels fader och David? Våga vi hysa den tanken i våra hjertan, att den exemplariske Elkana var en horkarl, eller att Salomo, genom hvars slägtlinie, enligt Matteus, Frälsaren kom, var af oäkta börd, hvilket måste hafva varit tillfället om äktenskap med flera hustrur är oflofligt i Guds ögon. Än skönt denna lärdom är motbudande, är den dock sann. Den är en biblisk sanning. Om den är förkastlig för någon man, skall jag förtälja eder, att den dock är Guds lag, sådan som den var uppenbarad och utöfvad bland de Helige i forna dagar. Den är en af de lagar som bragte Guds välsignelse öfver folket.

Låt oss ej förglömma, att de tolf patriarkerna, hufvudmännen för de tolf Israels stammar, Guds utvalda folk, genom hvilka, enligt Guds löfte, alla jordens släkter skola varda välsignade, voro söner af en man som hade många hustrur! De voro tolf söner af Jakobs fyra hustrur, som han hade på en och samma tid. Dessa tolf män voro välsignade af patriarken sjelf, medelst den allsmäktige Guds kraft och prestadöme, som han besatt. Dessa tolf patriarker voro stamfäder till hela Israels hus, Guds utvalda folk, det slägte, hvilket, när det efter någon tid varder församlat till Jerusalem, Guds Son skall välsigna med sin närvaro, och det skall blifva redskap till att utföra så stora och underbara ting på jorden, som någonsin hafva varit utförda sedan jordens grundval blef lagd. De voro söner af en polygamist, och dock äro kristna män och kvinnor djerfva nog till att säga, att Gud icke biföll utan blott tillät dessa värdiga patriarker i deras hjertans hårdhet att hafva flera hustrur.

«Men,» säga några af våra vänner, «I anføren blott de skriftställen, som understödja edra åsigtter. Finnes det inga som äro deremot?» Jag vill fästa eder uppmärksamhet på de vigtigaste och kanske de enda, som synes vara något emot månggifte. I 5 Mos. 17: 17 står det: «Och hustrur i mängd må han icke taga sig, att

hans hjerta icke måtte blifva affälligt, och silfver och guld i mängd må han icke upplägga åt sig.» Låt mig läsa från den 16 versen — Gud talade om en tid, som skulle komma, då Israel ville hafva en konung till att regera öfver sig, och han bestämde då hvad denne konung skulle och icke skulle göra. Han säger: «Men denne må icke anskaffa sig hästar i mängd och icke skicka folket tillbaka till Egypten för att anskaffa hästar i mängd, emedan Herren har sagt eder: «Den vägen skolen I icke än en gång beträda,» och hustrur i mängd må han icke taga sig.»

Ofvan bemälte skriftställe har ibland varit anført — jag har sett det i religiösa skrifter — som ett som förbjuder månggifte; men genom att läsa det hela skolen I finna, att det är lika så litet förbjudet deri, som det är förbjudet för konungen att hafva flera hästar.

Jag antager att konungarne i den tiden hade många hästar, hvilket vi äfven kunna läsa att de i verkligheten hade. Men det skulle vara löjligt af oss att säga, att Israels konung icke skulle få hafva mer än en häst, för det han icke hade tillåtelse att hafva «hästar i mängd», eller, att han icke skulle få hafva mycket pengar, för det han icke hade tillåtelse att upplägga en stor mängd deraf åt sig. Deri tillkännagifves blott enkelt Guds råd, att han icke skulle hafva en orimlig mängd af hustrur eller någonting annat; men det är ingen mera inskränkning än hvad som tydligt visas i de enkla ord som jag har uppläst för eder.

Om I behagen läsa 3 Mos. 18: 18 skolen I finna: «Och en qvinna jemte hennes syster skall du icke taga i samgifte till att blotta den enas blygd jemte den andras, medan denna lever.» Det är intet att säga emot detta, att en man icke skulle taga till hustru sin hustrus syster till att blotta henne, änskönt det icke är släktskap emellan systrar som förbjuder en man att äkta dem båda eller den ena efter den andra, således som många i detta land önskar att få en lag som tillåter det. Men på hvilket som helst sätt vi än uttyda skriftstället, finnes det dock

intet mot månggifte deruti, då det kan utöfvas utan att behöfva äkta sin hustrus syster.

Jag vill anförä från 2 Mos. 21 kap. 10 vers: «Tager han sedan åt denne en annan hustru, så ege han icke att göra något afdrag på hennes kost, hennes beklädnad eller hennes äktenskapsrätt!» «Är icke detta ett förbud mot månggifte?» frågar en. Om han tager åt denne en annan hustru, så ege han icke att göra afdrag på den första hustruns kost, beklädnad eller äktenskapsrätt. Det är rätt! Om en man tager en annan hustru, som Jakob gjorde när han äktade Rakel, så är det icke rätt att göra afdrag på hennes kost, beklädnad eller på någon annan ting, som han är skyldig till sin första hustru, för det han tager en annan. Det är icke nödvändigt och vi hafva ingen berättelse om, att Jakob, som var en god man, någonsin gjorde det. Om han gjorde det, så handlade han orätt. Om någon man, som har två hustrur, gör således nu, så gör han orätt. Men, enligt det anförda skriftstället, är det icke orätt för en man att taga en annan hustru, när han icke försummar sina pligter mot den första. Det förbud, som innehålles i det anförda skriftstället, är icke ett förbud för en man att taga en annan hustru, men det förbjuder honom, att i hvilket som helst afseende försumma sina pligter till den han redan har. Den invändning kan framkastas, utan att öfvertänkas, att en hustru fordrar sin mans hela uppmärksamhet, att det är mannens pligt att skänka henne den, och att när han äktar en annan hustru, varder den första hustruns äktenskapsrätt olofligt förminskad. Denna invändning uppstår af brist på kunskap om hvad som är nödvändigt eller rätt emellan man och hustru och hvad som är en tygellös passion. Obetänksam efterlåtenhet är orsaken till mycken olycka emellan äkta makar, hvilket en passande utöfning af äktenskapspligten skulle förebygga. Dessutom är en sådan invändning en beskyllning mot de store och gode män, som Herren älskade och som utöfvade månggifte, att de försummade sina pligter och icke äktade hvad Gud i anförda skrift-

ställe hade föreskrifvit. Håri drager han tydlig omsorg om månggifte, i det han förbjuder obillighet i dess utöfning. Vi finna således ingenting i ofvan anförda skriftställe, som på minsta sätt inskränker månggifte, utan endast, som jag har sagt, gör en man straffskyldig, som, sedan han tagit sin andra hustru, försummar den första.

Mattei 19 kapitel 9 vers är ett skriftställe, som användes mycket ofta emot oss, emedan det finnes i Nya Testamentet, hvilket några antaga för en bättre auktoritet än det Gamla, och emedan de inbilla sig att vi varda ledde och understödde allenast af det Gamla Testamentet och icke af något, som innehålles i det Nya. Huru det kan antagas hafva afseende på detta föremål, kan jag icke förstå, och jag vill uppfordra en hvar till att begagna sin omdömesförmåga, när jag uppläser det för eder. «Men jag säger eder: hvar och en som skiljer sig vid sin hustru, utan för hors skull, och gifter sig med en annan, han gör hor, och den som gifter sig med en fränksild hustru, han gör hor.» Jag har sett detta skriftställe anført flera gånger, men hvad finnes deri som häntyder på månggifte? En man är förhjuden att skilja sig vid sin hustru, utan för hors skull. Det är rätt! Om han skiljer sig vid sin hustru, utan för hors eller äktenskapsbrotts skull, i afsigt att taga en annan, då gör han hor. Det är fullkomligt sant, ty Guds vilja med afseende på äktenskapslagen är icke, att en man skall skilja sig vid sin första hustru för att taga en annan. Och hvilket mål skulle uppnås med hänsyn till att uppfylla jorden eller äkta flera hustrur, om en man hade lof att skilja sig vid en hustru för att taga en annan? Det skulle vara orimligt, och det vore att bryta Guds lag. Det skulle nog föranleda att en man blott kunde få hafva en hustru; men Gud förbjude ett sådant framgångssätt! att förskjuta en hustru för att taga en annan. Och denna lag öfverensstämmer med andan af de föreskrifter, som innehålles i 2 Mos. 21 kap. 10 vers, som jag redan har läst för eder, att om en man tager en annan hustru, må han icke

försumma den första; och likaledes, om han tager en annan hustru, må han icke skilja sig vid den första. Om han gör detta, bedrifver han hor och är straffskyldig, emedan han har brutit lagen. Det finnes ingenting deri som förbjuder en man att hafva flera hustrur, men det är visserligen ett förbud mot att skilja sig vid en hustru för att taga en annan. I stället för att göra detta, skulle en man, när det är rätt att taga en hustru till, liksom Jakob tog sin andra hustru, behålla dem båda. Om Jakob, då han tog Rakel till hustru, hade skilt sig vid Lea, sin första hustru, skulle han hafva brutit lagen.

Låt oss nu betrakta 1 Tim. 3 kap. 2 vers, som också varder framsatt som ett förbud mot månggifte. Paulus förtäljer Timoteus, att det bör «en biskop vara ostrafflig, en hustrus man.» Detta uppfattas af många som ett förbud mot månggifte, änskönt språket icke synes bevisa det. Meningen är ganska tydligt den, att han skulle hafva en hustru — att han skulle vara en gift man. Det är allt, som med någon rimlighet kan förstås deraf. Om det var ett förbud, var det helt enkelt derföre, i följd af att det bland de kristna på den tiden existerade månggifte, att det af vissa orsaker var nödvändigt för en biskop att hafva blott en hustru, i stället för två eller flera, som hans grannar hade. Meningen var emellertid den, att en biskop skulle åtminstone hafva en hustru, för att han som gift man skulle vara bättre i stånd till att gifva råd och vara till gagn i de Heliges familjer.

Jag vill nu fästa eder uppmärksamhet på 1 Kor. 7 kap. 2 vers, och jag är kanske då färdig med att anföra de skriftställen, som i allmänhet antages och begagnas som vapen mot månggifte. Paulus säger derstädes: «Men för otuktssyndernas skull hafve hvar man sin hustru och hvarje kvinna sin man!» Då benämningen hustru och icke hustrur här är begagnad, antages det, att här är ingen tillåtelse gifven att hafva två eller flera; men då ändamålet var att förhindra otuktssynderna, var en hustru tillräcklig; och om ordet hu-

strur hade användts, skulle det hafva förpligtat alla män till att hafva flera hustrur, i stället för att öfverlåta det till hvars och ens eget val, hvilken förpligtelse skulle hafva varit en ganska allvarsam sak. Pauli råd var utan tvifvel, att alla, både män och kvinnor, skulle gifta sig för att förhindra otuktssynderna. Men olyckan är, att under de nu existerande lagar, både här i England och i Amerika, är det omöjligt för en hvar kvinna, att hafva sin egen man. Hvar månggifte utöfvas, således som det utöfvades under ledning af den sanna och lefvande Guden, som ledde de gamle, var det möjligt för en hvar kvinna i Israel att hafva sin egen man. Men det är omöjligt i detta land.

I Stora Britannien är det nära en million flera kvinnor än män — giftasvuxna kvinnor — som alltså omöjligt kunna få män. Här finnes således en million kvinnor, som, enligt Paulus — om denna apostels föreskrifter äro gällande för oss — äro förhindrade från att vara i Herren. (Se 1 Kor. 11: 11.) De kunna icke få män, emedan det icke finnes några sådana till dem, och, i följd af att många män äro antagne som soldater och sjömän, eller sysselsatte med annat slags arbete, som förhindrar dem att gifta sig, och att många äro obenägne att träda i äktenskap, är det för närvarande i Stora Britannien nära två och en half million giftasvuxna kvinnor, som ingen man hafva och som omöjligt kunna få någon, så länge dessa lagar existera. Men om månggifte vore brukligt, kunde hvarje kvinna hafva sin egen man och hvarje värdig man kunde blifva gift, om han önskade. Det är denna frihet vi lära i förbindelse med denna lärdom.

Detta förbud af menniskor, som utfärdat lagar, hvilka förhindra ett visst antal af landets befolkning att ingå äktenskap, är misshagligt i Guds ögon, och är en af de villfarelser, som Paulus omtalar — som «förbjuda äktenskap». 1 Tim. 5: 3. «Hvad förbud är det mot giftermål, utan mot månggifte?» frågar en. Vi svara, att det finnes intet förbud för män att gifta sig, ty de kunna i allmänhet finna hustrur, om de önska det,

men lagen, som förbjuder en man att äkta mer än en qvinna, förhindrar två och en half million qvinnor i Stora Britannien att gifta sig; och vi säga, att det är tryckande för dem.

Då vi tala om månggifte, tala vi icke derom i afsigt att verka för dess införande i detta land, dels derföre, att de menckliga lagarne förhindra det, och dels derföre, att folket ej äro beredda till att ingå i ett sådant heligt förbund, hvilket innefattar stora och heliga förpligtelser. Men min afsigt är att framlägga för eder, hvarföre vi Sista Dagars Helige lära och utföva månggifte. Vi önska göra det begripligt för eder, att vi icke hafva antagit det för att tillfredsställa våra egna önsknningar, ej heller att riktigheten deraf beror på vårt antagande eller förkastande af detsamma. Vi önska visa eder att det enligt Bibeln är en del af det gudomliga system, och att vi, som lärare af Guds lag i sin helhet, den fullkomliga lag om Guds vilja, uppenbarad till menniskan, icke kunna vara rättfärdigade i att uraktlåta denna del, som är af så stor betydelse. Vi kunna icke uraktlåta att iakttaga de befallningar, som Gud gifvit dessangående.

Min afsigt är således att förklara, hvarföre vi Sista Dagars Helige förkunna denna lära och hvarföre vi känna oss betryckta och besvärade af att en lag blifvit utfärdad i Föränta Staterna, som förbjuder oss att utföva vår religion och glädja oss i den, enligt den kunskap vi hafva om Guds vilja, som innehålles i denna heliga bok. Om folket i England, Tyskland eller hvar som helst i kristenheten föredrager att fortfarande gå i de hedniska romarnes spår, så hafva vi ingenting deremot. Om en man föredrager att förblifva ogift, så hafva vi ingenting deremot. Om en man samlas med de Helige i Utah och förblifver ogift der, så hafva vi ingenting deremot; och likaså med en qvinna, om hon föredrager att vara ogift. En hvar har der frihet att gifta sig eller vara ogift, liksom här. Men vi önska att undanröjda hindren, så att alla, som önska inträda i äktenskap, kunna hafva tillfälle att göra det, enligt de regler, som inne-

hålles i uppenbarelserna från den allsvåldige Guden.

Tiden tillåter mig ej att behandla ämnet så utförligt som jag kunde önska; dock vill jag fästa eder uppmärksamhet på några få skriftställen och, för att spara tid, anføra dem utan att slå upp och läsa dem. Enligt Mose lag — men kanske jag först bör, för att fjerma invändningar som kunna uppstå, säga några ord om den tro vi sätta till det Gamla Testamentet. Jag är förundrad öfver att jag skall vara nödsakad att gifva en förklaring öfver denna punkt. Är icke Gamla Testamentet gifvet oss till lärdom? Innehåller det icke Guds uppenbarade vilja och önsknningar? Är det icke en historisk beskrifning om Guds handlingssätt med menniskorna? Innehåller det icke hans uppenbarelser, stadfästade af hans kraft, lika så mycket som en hvar annan uppenbarelse vi antaga? Visserligen. Äro de icke lika så bindande som uppenbarelserna i det Nya Testamentet? «Du vet,» säger en, «att Gud införde offerlagen under Mose, för att den skulle vara som en tuktomästare att bringa Israels barn till Kristus.» Detta är ganska sant! Gud uppenbarade och stadfästade genom myndighet lagen om offer. Det synes som folket icke kunde genom tro allena förstå Kristi mission och det återlösningsverk han i framtiden skulle utföra, hvarföre Gud meddelade dem vissa symboliska tecken, som skulle tydliggöra för dem grundsatsen om mensklighetens återlösning; men han borttog icke något som var uppenbarad i hans lag. Kunna vi förkasta de tio buden? O nej! Vi kunna det visserligen icke och önska ej heller att förkasta något som Gud har sagt och som innehålles i hans ord!

Abraham och Jakob, som lefde före Mose, hade flera hustrur. Evangelium var predikat för Abraham (Gal. 3: 8); och medan han var i besittning af evangelie sanningar lika så mycket som någon annan menniska som någonsin lefvat, utfödade han månggifte, och det var före införandet af offerlagen. Dessutom sade Jesus till judarne: «Voren I

Abrahams barn, så gjorden I Abrahams gerningar.» Joh. 8: 39. Jag tror att om månggifte varit orätt, hade det varit bättre för Jesus att säga: I ären Abrahams barn, men I skolen icke göra Abrahams gerningar, hvad månggifte angår, ty det är orätt i Guds ögon. Men Jesus sade deremot till dem, att om de voro Abrahams barn, så skulle de göra Abrahams gerningar. Och åter säger han: «I skolen icke mena, att jag har kommit för att upplösa lagen eller profeterna. Jag har icke kommit för att upplösa, utan för att fullborda, ty sannerligen säger jag eder: Till dess himmelen och jorden förgås, skall icke den minsta bokstaf eller en enda prick af lagen förgås, förr än allt har skett.» Matt. 5: 17, 18. Hvad kan vara tydligare än detta? Judarne läste lagen i synagogorna. De läste den hvarje dag. Jesus visade ingen lust till att förkasta det Gamla Testamentet. Hans lärdomar visa ingen ringaktning för hvad Gud hade uppenbarat till de gamle, angående sina lagar och afsigter; men han lät dem tydligt veta, att han var icke kommen för att upplösa lagen eller profeterna, utan för att fullborda dem. Och till dess himmelen och jorden förgås, skulle icke den minsta bokstaf eller en enda prick af lagen förgås. Så äro vi — om det är nödvändigt att anföra från skriften — styrkte i vår tro på, att det Gamla Testamentet, med alla dess underrättelser och föreskrifter, förbundne med Guds handlingsätt med sitt folk i forna dagar, var gifvet oss till lärdom; och visserligen, om vi i vårt dagliga lif följde de mäns exempel, med hvilka Gud stod i förbindelse, skulle vi vara långt bättre stälde än om vi befunne oss i den ställning, som den kristna världen nu befinner sig uti.

Vi läsa: «Dock är i Herren hvarken mannen utan kvinnan eller kvinnan utan mannen.» 1 Kor. 11: 11. Så vigtig är äktenskapsordinansen, att i Herren är mannen icke utan kvinnan eller kvinnan utan mannen. Det är orsaken hvarföre den äktenskapliga förbindelsen sträcker sig, som den gör, in i det tillkommande lifvet. Det är en annan del af sa-

ken, hvarom skriften säger ganska litet. Bibeln förtäljer oss ingenting om äktenskapets form och ceremoni, och den förtäljer oss ingenting om, att äktenskapet sträcker sig in i den tillkommande världen. Men det finnes nog för att visa oss vigten af, att hvarje kvinna skulle hafva en man, emedan hon är icke i Herren utan mannen. Så säger Nya Testamentet. Och hvarje kvinna kan icke få en man här i dessa land der engifte utöfvas och månggifte förbjödes. Våra lagstiftare i Förenta Staterna, Stora Britannien, Tyskland och ibland kristenhetens alla nationer, lägga hinder i vägen derför genom att utfärda lagar deremot. Om det är sant hvad Paulus sade, att kvinnan är icke i Herren utan en man, så säger jag, att ansvaret för stiftandet af sådana lagar, som afskär kvinnan från sina rättigheter, skall hvila på sådana lagstiftare, för det de genom stränga lagar beröfva dessa kvinnor sina rättigheter till äktenskap.

I forna dagar, då Guds lag om denna sak var väl förstådd, finna vi, att om en man dog utan att lemna barn efter sig, så var det den afdödes broders pligt, om han hade någon, att äkta hans efterlemnade enka. Gud sade genom Mose: «Om bröder bo tillsammans, och en af dem dör barnlös, så skall den dödes hustru icke gå utur släkten till en främmande man, utan hennes svåger skall ingå till henne och taga henne till sin hustru.» 5 Mos. 25: 5. Detta var Guds lag. Intet undantag var gjort för den händelsen, att den efterlevande brodern redan var gift. Han kunde icke vara rättfärdigad i att förkasta denna lag. Det var ett allmänt påbud och behöfver naturligtvis icke någon vidare förklaring, ty det var då allmänt för en man att hafva mer än en hustru, och derföre, om en man äktade sin broders hustru då han redan förut hade en, kunde det icke göras några invändningar deremot. Hvad jag önskar visa eder är, att Gud verkligen biföll, uppehöll och genom lag förordnade månggifte. Han drog försorg om dess bestånd och utöfning. I 5 Mos. 22: 28, 29 finna vi följande dessangående: «Om en man träffar en

flicka, som icke är trolofvad, och han tager henne fatt och ligger när henne, och de varda beträdde, så skall mannen, som har legat när flickan, åt flickans fader gifva femtio silfversiklar och hon blifva hans hustru.» Det säges icke att lagens verkning skulle inskränkas till en ogift man, och förbrytelsen kunde lika så snart begås af en gift man som af en ogift. Äktenskapet var i verkligheten mycket uppmuntrat i den tiden, hvarföre det är sannolikt, att blott ganska få fullvuxna män förblefvo ogifta.

I 2 Mos. 22: 16, 17 hafva vi ett liknande skriftställe. Det är om en man förför en jungfru, skulle han taga henne till hustru. Hela skilnaden är, att i det förstnämnde skriftstället förutsätter man, att han tager fatt på henne med våld, och i det sistnämnde, att han förför henne, hvilket gör det sannolikt att hon sjelf tager frivillig del i förbrytelsen. Eller om hennes fader enständigt vägrar att gifva henne åt honom, skulle mannen, som begått förbrytelsen, betala en viss summa penningar. Vi se att denna fastställelse endast var gällande i fall att kvinnan sjelf tog frivillig del i förbrytelsen. Men det andra är obestriddligt. En gift man i detta land kan naturligtvis icke äkta den kvinna han skändat, så länge hans första hustru lefver, och en ogift man är icke förpligtad att göra det. Sådana män varda mottagna af sina vänner: de rike, de lärde och de gudfruktige, med handtryck såsom rene och oskyldige. Men i gamla dagar voro de förpligtade att äkta sina offer, och detta hade likhet med rättfärdighet. När en oskyldig flicka blifver förförd af en man i de kristna samfundet, är det merendels vanligt, att han om en kort tid öfvergifver henne, och hon sålunda bortstött och beröfvad sin dygd sällar sig då ofta till de fallna kvinnors tal, som vi se så många utaf om nätterna stryka omkring på gatorna, utan att detta har några obehagliga följder för honom, hvad menskliga lagar beträffar. Han är fortfarande ansedd som en aktningvärd man af samhället och under alla omständigheter uppehållen

som en medlem af den så kallade kristna kyrkan. Han går omkring som en väl ansedd och aktad man — hon som ett utskott, bortstött och förgäten, kanhända af sina närmaste och käraste vänner och anförvandter.

O, hvilket lättsinne och förderf herskar det icke i kristenheten med hänsyn till dessa ting! Och alltsammans i följd af att man dels missförstår, dels har beslutat att motsätta sig och förkasta Guds lagar om äktenskapet. Om denna nation vore beredd på att utöfva månggifte, och en man hade tillåtelse att hafva mer än en hustru (man må alltid erinra, att det i alla tillfällen är öfverlemnadt till en mans fria val att ingå i enkelt eller dubbelt äktenskap), naturligtvis med allt inrättat på det rätta sättet, och man vore rättsinnig nog att hålla denna lag, som var uppenbarad till och utöfvad af de gamle, skulle dessa två och en half million kvinnor blifva gifta, som nu icke kunna blifva det. Tron I, om detta blefve tillfället, att vi skulle se en sådan syn på gatorna, som nu är allmänt i denna tid, hvar fallna kvinnor af alla klasser skamlöst utbjuda sig på nästan alla gathörn och på de mest befolkade platser i våra kristna städer? De variera från dem, som äro klädda i trasor och hafva utsväfningens och liderlighetens stämpel outplånligt intryckt i sina ansikten, till de mest eleganta, som kanske nyligen hafva beträdd lastens bana, och klädda efter dagens nyaste mode vanligtvis äro uppehållna i deras osedliga utöfning af män med medel och «godt rykte». Tygellöshet och utsväfningar, fortplantade från de gamla grekernas och romarnes heder, är karakteriserande för denna kristna tidsålder och antaget af de flesta kristna nationer som en af nutidens institutioner. I Stora Britannien och Förenta Staterna, Amerika, anses prostitutionen nödvändig, och i Frankrike, Schweiz, Tyskland, Danmark och andra kristna länder är den ombesörjd och omhuldad af lagen. Med dessa fakta för ögonen, blifva dock våra kristna lärare liksom slagna af skräck när de blott tänka på Utah, hvar de Sista Dagars Helige bo och hvar månggifte af några

utöfvas i öfverensstämmelse med Herrens lag. Hvilken obehaglig plats måste det icke hafva varit der, då icke en sköka fans i hela territoriet förr än de «kristne» började nedsätta sig i några af våra större byar! O hvilken «mormonsk» ondska, att icke hafva hvarken skökohus eller spelhus förr än de «kristne» upprättade dem, hvilka bragte sina egendomliga institutioner med sig! Likväl strida folket, som lefva i dessa land midt i all denna ogudaktighet, emot Guds lag. De upplyfta sina ögon med helig fasa och tala om folkets ogudaktighet i Utah, hvar det icke finnes flera skökohus än dem, som förderfvade domare hindra den «mormonska» befolkningen från att bortskaffa. Folket i Utah, bland hvilka jag lefvat i aderton år, vinnlägger sig om att lefva enligt Guds uppenbarade vilja, och är måttligt, flitigt och verksamt, och bortsett från följderna af den monogamiska «kristenheten» i våra större städer äro vi fullständigt befriade från det frätande kräftsår, som andra samfund lida af. Befrielse från prostitution i en hvar form är en af de goda följder, som härflyter från utöfningen af det bibliska äkten-skapet. Der kan hvarje dygdig qvinna få sig en man, att hon kan vara i Herren, som aposteln Paulus tillråder, hvilket är omöjligt för alla, der månggifte förbjudes. Ansvar för den orättvisa, som sålunda tillfogas qvinnan genom de inskränkta lagar, hvilka förhindra henne från att lefva i ett heligt äkta förbund, måste i följd af evig rättfärdighet hvilas på lagstiftarne så väl som på skriftförtolkarne, hvilka orätt benämnas evangelie tjenare, och på en hvar själ, som understöder dem i deras oheliga framgångssätt.

Jag har visat eder, att äktenskapet, som en Guds befallning, är instiftat för att föröka och uppfylla jorden, och utöfvades af män, som hade mer än en hustru, så väl som af män, som blott hade en hustru. Det är intet tvång. Det är intet skriftställe som säger, att en man — det vill säga en hvar man — skall hafva mer än en hustru, ej heller är det något skriftställe som säger, att en man icke skall hafva mer än

en hustru. Detta är hvad vi strida för. Vi säga att Gud har lemnat denna sak fri. Det är ett faktum, som vi hafva bevisat, att Gud gillade dessa mäns äktenskap, som hade mer än en hustru, och att han deltog i deras handlingar, som äktade en andra eller tredje hustru. Ett tillfälle, som är värdt att uppmärksammas, finnes i 2 Samuels Bok 12 kapitel. Låt mig förklara omständigheterna. Konung David syndade i att taga en anuan mans hustru, hvarföre han blef straffad. Straffet blef i förhållande till de åtgärder han vidtog, hvilka hade mannens död till följd, hvars hustru han önskade hafva. Det var en annan mans hustru. Att taga henne medan hennes man lefde var att bedrifva hor, hvarföre han vidtog åtgärder, som ledde till mannens död. Gud tillkännagaf honom genom Natan, profeten, att han syndat och att den son, som denna qvinna hade födt honom — frukten af hans förbrytelse — skulle dö. Natan erinrade äfven David om, att Gud hade gifvit honom hans herres hus och lagt hans herres hustrur i hans famn och gifvit honom Israels hus och Juda, och om det var för litet så var han villig att tillägga ännu både ett och annat. Saul hade gjort det som var orätt i Guds ögon, hvarföre hans hustrur blefvo tagne ifrån honom och gifne till David. Det var Gud själf, säger Natan, som gaf David Sauls hustrur. Deras är intet tvifvel. Det är så tydligt som ord kunna göra det och efterlemnar intet tvifvel i deras hjertan, som äro villige till att antaga de vittnesbörd som innehåles i Guds ord dessangående. Och vidare: Gud, som gaf David många hustrur, straffade honom för det han bedref hor, hvilket bevisar, att denna förbrytelse är helt skiljaktig från månggifte.

Jag har äfven anført och till en viss del förklarat de viktigaste skriftställen, som anses stridande mot månggifte, och från det faktum, att det icke finnes något motstridande deri, visat, hvilken eländig förevärdning folket hafva för att motarbete Guds lag angående denna sak. Det Nya Testamentet understödjer det Gamla Testamentets innehåll dess-

angående, och efter att således hafva gjort en öfersigt säga vi, att orsaken hvarföre de Sista Dagars Helige lära om äktenskap med flera hustrur är, att det är Bibelns äktenskap, omständligt förklarar, det Nya Testamentets äktenskap — äktenskap i öfverensstämmelse med Guds lag. Vi lära detta och vi säga ytterligare, att äktenskapet måste vara en religiös handling, enligt Guds uttryckliga befallning, och derföre en del af deras religion, som antaga Guds förordningar hörande till evigt lif. Då vi lära hela lagen, antaga vi denna del tillika med den öfriga, och då det således är en del af vår religion säga vi, att Förenta Staterna handla orättfärdigt och oförsvarligt, i betraktande af anden och bokstafven i denna stora republiks konstitution, när de vidtagna en lag, som förbjuder folk fri utöfning af de ordinanser, som tillhöra deras religiösa tro.

Om månggifte vore förstätt af folket således som det om en kort tid skall blifva, skulle de icke förkasta det. De kunna gerna tala om medel till att afhjelpa det onda med, som finnes i samhället. Det kan aldrig afhjelpas utan genom införandet af Guds lag. De kunna bygga förbättringsanstalter för folk af dåliga vanor; de kunna samlas om nätterna och gifva dem mat och dryck och predika för dem, men de kunna aldrig, så länge jorden finnes till, rensa de kristna nationernas samhällstillstånd med mensklig visdom. Det kan aldrig ske förr än de äro villige att antaga den lag, som Gud har gifvit och instiftat, för att hvarje qvinna så väl som man kan få ingå i äktenskap och följa den naturliga åtrå, som Gud nedlagt i sina söner och döttrar.

Försöken ej att inbilla mig, att giftasvuxna kvinnor förblifva ogifta hela deras lif för det de helst önska det! Det är sant att många göra ett offer af sitt lif, men naturen talar, och förr än människorna äro vise nog till att utfärda en sann äktenskapslag, förenlig med Guds uppenbarade lag, och uppmuntra det sanna äktenskapsförhållandet, kan det aldrig blifva renhet i samhället och de människors sedlighet aldrig blifva

betryggad, som småningom förlorat äktenskapets sanna värde ur sigte. Aktningen för äktenskapet är mindre nu än förr, och den skall förminska intill män och kvinnor beblanda sig med hvarandra utan ordning och nedsöla sig i synd och förderf; och således påskynda nationernas undergång — Babylons fall — för det de förkasta de uppenbarelser, som Gud gifvit för att åvägabringa renhet ibland dem. För att uppegga den offentliga meningen emot de Helige i allmänhet, har den beskyllningen understundom varit tanklös nog framsatt, att månggifte utöfvas af oss för att tillfredsställa våra köttliga lustar. Falskheten deri visar sig lätt genom en smula eftertanke. Är det sannolikt att en man vil resa den långa vägen till Utah och frivilligt pålägga sig sjelf de utgifter och det ansvar, som är följden af många hustrur och en stor familj, då en sådan tillfredsställelse kan fås i England och andra kristna länder (?) utan några nämnvärda besvär och utgifter? Orimligheten i denna beskyllning är ganska tydlig.

Vällustiga människor blifva gäckade i Utah, hvar alla kvinnor kunna få män, men i de kristna samfund, hvar kvinnans äktenskap genom lag förhindras och hvar skökohus äro upprättade och beskyddade, kan en hvar sådan man finna alla de beqvämligheter, som hans förderfvade natur kan önska.

Låt mig till slut säga, att Gud sjelf, som har upprättat Jesu Kristi Kyrka af Sista Dagars Helige likasom han upprättade sin kyrka i forna dagar genom sina profeter, har uppenbarat läran om månggifte till de Helige. Det som innehålles i denna bok är snarare föreskrifter gifne till andra. Från denna bok lära vi om de gables seder, hvilka i deras äktenskap med flera hustrur hade Guds bifall. Den bevisar att månggifte var utöfvat i förflutna tider; men det berättigar icke mig att äkta en andra hustru ej heller, för denna saks skull, en första hustru. Detta berättigar icke någon lefvande människa, som befinner sig utom hans kyrka, att förrätta äktenskapsordinansen, om Gud icke gifvit honom myndighet

